

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

โลกในปัจจุบันถือเป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วไม่ว่าจะเป็น การเปลี่ยนแปลง เศรษฐกิจอุตสาหกรรมในอดีตถูกแทนที่ด้วยเศรษฐกิจและบริการที่ขับเคลื่อนด้วยข้อมูล ความรู้และ นวัตกรรม รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีและโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมที่มีความ ทันสมัยและรวดเร็วทำให้ผู้คนสามารถเดินทางไปในที่ต่างๆ ได้อย่างสะดวกสบาย ซึ่งก่อให้เกิดความ สะดวกรวดเร็วในการเดินทาง ดังเช่น Middleton และ Clarke (2002) ได้กล่าวว่าการที่ผู้คนเดินทางมาก ขึ้นส่งผลให้ธุรกิจการท่องเที่ยวเจริญเติบโตเป็นอุตสาหกรรมที่มีขนาดใหญ่ที่สุดและเติบโตเร็วที่สุดในโลก อันส่งผลประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจอย่างมหาศาล ไม่ว่าจะเป็นด้านการลงทุน การจ้างงานและการสร้าง รายได้ให้กับประเทศ ในปี ค.ศ. 2011 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของโลกคิดเป็นร้อยละ 9 ของผลิตภัณฑ์ มวลรวมโลก ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่สุดในโลกที่มีมูลค่าถึง 600,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และสร้าง งานถึง 260 ล้านตำแหน่งทั่วโลก การลงทุนด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีมูลค่าถึง 65,000 ล้านดอลลาร์ สหรัฐ หรือคิดเป็นร้อยละ 4.5 ของมูลค่าการลงทุนทั่วโลก (สภาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโลก, 2011)

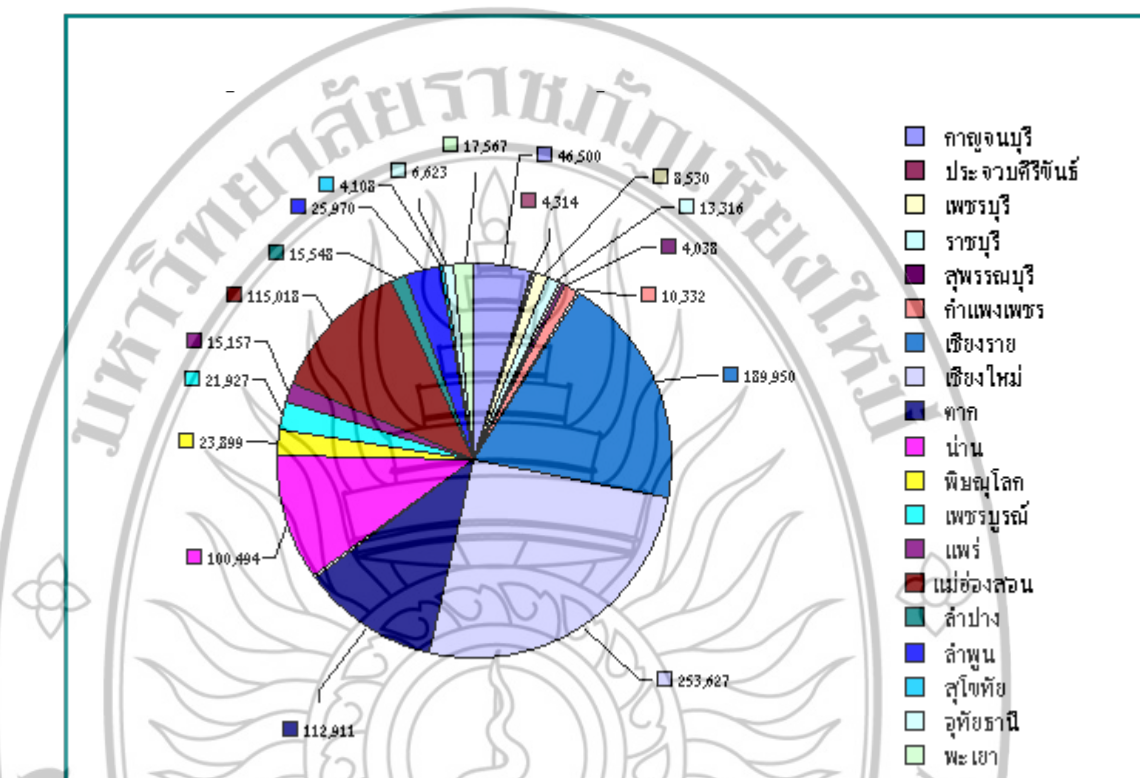
จากการจัดอันดับของเว็บไซต์ Tripadvisor ซึ่งเป็นเว็บไซต์ยักษ์ใหญ่ด้านการท่องเที่ยว ประเทศ ไทยถูกจัดอันดับให้เป็น 1 ใน 25 ประเทศให้เป็นเมืองน่าเที่ยวที่สุดในโลกประจำปี 2014 เนื่องจาก ประเทศไทยมีสถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงามหลากหลายประกอบไปด้วย สถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่งสินค้าหัตถกรรมรวมถึงเทศกาลและประเพณีท้องถิ่นต่างๆ ซึ่งสิ่ง เหล่านี้เป็นสิ่งดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมาเยี่ยมชมในทุกๆ ปี ส่งผลให้จำนวนนักท่องเที่ยว ชาวต่างประเทศที่เข้ามาเที่ยวประเทศไทยมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นในแต่ละปี จากสถิติของการท่องเที่ยวแห่ง ประเทศไทย (2556) พบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มจาก 15,936,400 คน ในปี พ.ศ. 2553 เป็น 19,230,470 คน ในปี พ.ศ. 2554 และในปี 2555 และ ปี 2556 มีนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศถึง 22,353,903 คนและ 26,735,583 คนตามลำดับ จากสถิติดังกล่าวข้างต้นพบว่ามีอัตราการเติบโตของการ ท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยต่อปีเพิ่มขึ้นและยังมีแนวโน้มว่าจะมีอัตราการเจริญเติบโตในระยะยาวอันเนื่องมาจาก การจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ (พ.ศ. 2555 - 2559) โดยกำหนดนโยบายของแผนไว้ว่าเป็น การพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ มีขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการ ท่องเที่ยวในระดับโลก สามารถสร้างรายได้และกระจายรายได้โดยคำนึงถึงความเป็นธรรม สมดุล และ ยั่งยืน

ดังนั้นในการสนองต่อนโยบายดังกล่าว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจึงแบ่งประเภทการท่องเที่ยวตามความสำคัญและสภาพแวดล้อมไว้ 12 ประเภท ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Eco-tourism) แหล่งท่องเที่ยวทางศิลปวิทยาการ (Arts and Sciences Educational Attraction Standard) แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ (Historical Attraction) แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (Natural Attraction) แหล่งท่องเที่ยวเพื่อนันทนาการ (Recreational Attraction) แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม (Cultural Attraction) แหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพน้ำพุร้อนธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวประเภทชายหาด (Beach Attraction) แหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำตก แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทถ้ำ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทเกาะ และแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทแก่ง ซึ่งการท่องเที่ยวในแต่ละประเภทก็มีความโดดเด่นที่แตกต่างกัน หนึ่งในประเภทการท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในปัจจุบันคือการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เพราะเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณค่าทาง ศิลปะ และขนบธรรมเนียมประเพณีที่บรรพบุรุษได้สร้างสมและถ่ายทอดเป็นมรดกสืบทอดกันมา แหล่งท่องเที่ยวประเภทนี้ประกอบด้วย งานประเพณี วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน การแสดงศิลปวัฒนธรรม สินค้าพื้นเมือง การแต่งกาย ภาษา ชนเผ่า เป็นต้น

ในภาคเหนือของประเทศไทย การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมนับได้ว่าเป็นความโดดเด่นเป็นอย่างมาก เนื่องจากภาคเหนือมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศหลายแห่ง อีกทั้งยังมีชนกลุ่มน้อยเป็นจำนวนมากอาศัยอยู่ในภาคเหนือของประเทศไทย ซึ่งแต่ละเผ่าก็จะมีวัฒนธรรม ศิลปะ ขนบธรรมเนียมประเพณี การแต่งกาย และภาษาของตนเอง อันเป็นจุดหมายปลายทาง (Dream Destination) ของนักท่องเที่ยวที่ชื่นชอบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยฉัตรกุลนันท์ (2551) ได้กล่าวไว้ว่าการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่นักท่องเที่ยวนิยมมากที่สุดคือวิถีชุมชน รองลงมาเป็นแหล่งโบราณสถานโบราณวัตถุ งานประเพณีต่างๆ และการละเล่นพื้นเมือง ตามลำดับ

จังหวัดเชียงใหม่ เป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ทางภาคเหนือของประเทศไทย จากข้อมูลของกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ พ.ศ.2545 พบว่าชาวเขาเผ่าต่างๆ อาศัยกระจัดกระจายอยู่บนพื้นที่สูง 20 จังหวัดในประเทศไทย โดยจังหวัดเชียงใหม่มีชาวเขามากที่สุด จำนวน 253,627 คน รองลงมาคือจังหวัดตากและจังหวัดแม่ฮ่องสอน มีจำนวน 189,950 คน และ 115,018 คน ตามลำดับ ดังแสดงในแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 แผนภูมิแสดงจำนวนประชากรบนพื้นที่สูง 20 จังหวัดในประเทศไทย

จากรายงานสถาบันวิจัยและพัฒนาพื้นที่สูง พบว่าชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีจำนวนมากที่สุดที่เข้ามาอาศัยอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ รองลงมาคือ ลาหู่ (มูเซอ) และม้ง(แม้ว) ตามลำดับ ดังแสดงข้อมูลในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลประชากรชาวเขาในจังหวัดเชียงใหม่แยกตามชาติพันธุ์ (ที่มา: รายงานสำรวจประชากรเชิงลึก, 2551)

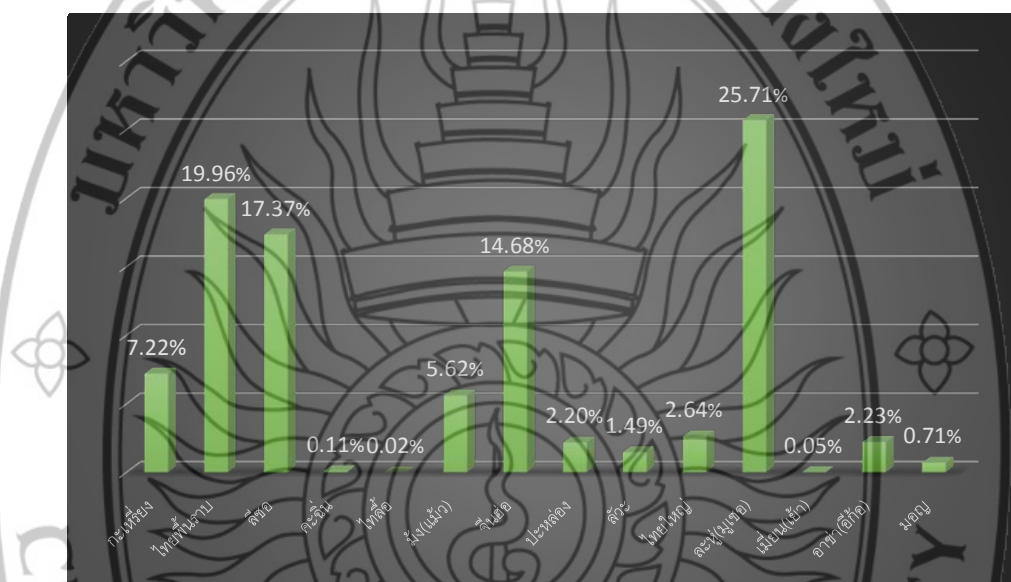
กลุ่มชาติพันธุ์	หลังคาเรือน	ชาย	หญิง	เด็กชาย	เด็กหญิง	รวม
กะเหรี่ยง	27,001	41,189	40,399	16,972	16,126	114,686
ลาหู่ (มูเซอ)	6,988	10,070	9,928	4,546	4,418	28,962
ม้ง (แม้ว)	3,261	6,312	6,189	2,794	2,639	17,934
ลีซู (ลีซอ)	2,617	4,001	4,085	1,695	1,715	11,496
ลัวะ	2,137	3,523	3,460	1,002	935	8,920
จีนฮ่อ	1,589	2,352	2,630	917	856	6,755
ไทยใหญ่	1,540	2,043	2,228	540	527	5,338
อาข่า (อิก้อ)	927	1,468	1,502	657	572	4,199
มอญ	1,544	863	841	553	493	2,750
ปะหล่อง	302	507	473	179	172	1,331
ไทลื้อ	318	420	464	73	101	1,058
เมี่ยน (เย้า)	232	295	310	99	93	797
คะฉิ่น	18	18	16	3	3	40

จากตารางที่ 1 ประชากรในจังหวัดเชียงใหม่มีความหลากหลายทางด้านชาติพันธุ์ อันก่อให้เกิดความหลากหลายทางวัฒนธรรมที่สามารถเป็นแหล่งเรียนรู้ที่มีค่าของโลกได้ ซึ่งถือได้ว่าเป็นจุดแข็งที่เป็นเอกลักษณ์ทางด้านสินค้าและบริการท่องเที่ยวของจังหวัดเชียงใหม่ อันก่อให้เกิดการสร้างรายได้ให้กับประเทศและชุมชน การนำเอาวัฒนธรรมมาเป็นส่วนหนึ่งในตัวผลิตภัณฑ์สินค้าหรือบริการทางการท่องเที่ยว เพื่อสร้างความแตกต่างจากคู่แข่งและใช้เป็นจุดขายเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวอเมริกาและยุโรปที่ให้ความสนใจที่จะเรียนรู้วัฒนธรรม มรดกทางประวัติศาสตร์ สัมผัสวิถีชีวิตความเป็นอยู่ และภูมิปัญญาชาวบ้าน

อำเภอเชียงดาวเป็นอำเภอหนึ่งที่ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของจังหวัดเชียงใหม่ ภูมิประเทศปกคลุมไปด้วยภูเขาสูง เป็นป่าเขา เป็นที่ตั้งของโครงการหลวงจำนวน 3 โครงการ อุทยานแห่งชาติ 2 โครงการและดอยหลวงเชียงดาวซึ่งถูกจัดให้เป็นดอยที่สูงเป็นอันดับ 3 ของประเทศ นอกจากนั้นผู้คนที่ย้ายมาอาศัยอยู่ในบริเวณดังกล่าวยังประกอบไปด้วยกลุ่มชาติพันธุ์จำนวน 14 กลุ่ม ได้แก่ กะเหรี่ยง ไทยพื้นราบ ลีซอ คะฉิ่น

ไทยลื้อ ม้ง(แม้ว) ปะหล่อง ลาหู่(มูเซอ) เมี่ยน(เย้า) อาข่า(อิก้อ) มอญ จีนฮ่อ ลัวะ และไทยใหญ่ ดังแสดงในแผนภาพที่ 2

แผนภาพที่ 2 จำนวนของชาวเขาเผ่าต่างๆ ในอำเภอเชียงดาว (ที่มา: รายงานสำรวจประชากรเชิงลึก, 2551)

จากแผนภาพที่ 2 พบว่าจำนวนของชาวเขาเผ่าละหู่ (มูเซอ) มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 25.71 รองลงมาคือคนไทยพวนราบ คิดเป็นร้อยละ 19.96 ชาวเขาเผ่าลื้อ คิดเป็นร้อยละ 17.37 ชาวจีนฮ่อ คิดเป็นร้อยละ 14.68% ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง คิดเป็นร้อยละ 7.22 ชาวเขาเผ่าม้ง(แม้ว) คิดเป็นร้อยละ 5.62 ชาวเขาเผ่าไทยใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 2.64 ชาวเขาเผ่าอาข่า(อิก้อ) คิดเป็นร้อยละ 2.23 ชาวเขาเผ่าปะหล่อง คิดเป็นร้อยละ 2.20 ชาวเขาเผ่าลัวะ คิดเป็นร้อยละ 1.49 ชาวเขาเผ่ามอญ คิดเป็นร้อยละ 0.71 ชาวเขาเผ่าคะฉิ่น คิดเป็นร้อยละ 0.11 ชาวเขาเผ่าเมี่ยน(เย้า) คิดเป็นร้อยละ 0.05 และชาวเขาเผ่าไทยลื้อ คิดเป็นร้อยละ 0.02 ซึ่งความหลากหลายของกลุ่มชาติพันธุ์ดังกล่าวกลายเป็นจุดขายด้านความเป็นอัตลักษณ์ของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาร่วมสัมผัสวิถีชีวิตชุมชน ประเพณี ศิลปวัฒนธรรม และสถาปัตยกรรมโบราณในอำเภอเชียงดาว

ภาษาอังกฤษจึงได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการสื่อสาร สื่อความหมายและเป็นเครื่องมือในการรับและส่งข้อมูลด้านการท่องเที่ยวระหว่างผู้ถ่ายทอดข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยวกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ทำให้ประเทศไทยตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก เพราะ

ภาษาอังกฤษไม่เพียงแต่มีบทบาทสำคัญทางการติดต่อสื่อสาร แต่ยังมีบทบาทสำคัญในหลายๆ ด้าน ได้แก่ การศึกษา การค้นคว้าวิจัย และเทคโนโลยีสารสนเทศ ส่งผลให้ภาครัฐต้องการพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการจัดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการสื่อสาร นั่นคือ ทักษะฟัง พูด โดยสามารถรับสารและส่งสาร มีความรู้ความเข้าใจสารสนเทศต่างๆ เป็นอย่างดี (กระทรวงศึกษาธิการ 2540, หน้า 7) เนื่องจากการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์นั้นเกิดจากการฟังเป็นอันดับแรก อีกทั้งการเกิดภาษาของมนุษย์นั้นก็มาจากการพูดที่ยังไม่มีรูปแบบภาษาที่ชัดเจน (Zhu, 2006) และด้วยเหตุผลที่ว่ามนุษย์เป็นสัตว์สังคมจึงต้องการที่จะดำรงความสัมพันธ์อันดีต่อบุคคลอื่นไว้ ดังนั้นการสื่อสารจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการตอบสนองความต้องการดังกล่าว (Lindford, 1988) ซึ่งจะเห็นได้ว่า ทักษะการฟัง พูดนั้นมีบทบาทสำคัญและถูกใช้มากที่สุดในการสื่อสาร เช่นเดียวกับ Zhu (2006) กล่าวไว้ว่า ความสามารถในการฟังและการพูดมีความสำคัญอย่างมากในการสื่อสาร และการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงควรพัฒนาทักษะทั้งสองนี้ไปพร้อมกันและไม่สามารถแยกจากกันได้

ถึงแม้ว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผ่านมาจะมุ่งเน้นความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง แต่นักเรียนยังไม่สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพมากนัก (สมิตรา อังวัฒนากุล, 2537) เนื่องจากปัญหาหลายประการ สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งมาจากการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ครูผู้สอนส่วนใหญ่เน้นการสอนไวยากรณ์ หลักการใช้และโครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้อง ผู้เรียนไม่ได้นำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง (Si-Qing, 1990) ทำให้ผู้เรียนขาดความกล้าแสดงออกทางภาษา เพราะกลัวว่าจะผิดหลักไวยากรณ์และโครงสร้างทางภาษาที่ได้เรียนมา นอกจากนี้ พัทธิดา (2546) ยังพบปัญหาอันเนื่องมาจากการสื่อสารโต้ตอบโดยฉับพลัน ทำให้คู่สนทนาไม่มีเวลาเตรียมตัวในการสื่อสารไม่มีการขัดเกลาภาษาเหมือนกับการสื่อสารโดยการเขียนเป็นผลทำให้การสื่อสารผิดพลาดล้มเหลว นอกจากนี้ปัจจัยสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ส่งผลต่อความล้มเหลวในการสื่อสาร คือการขาดการมุ่งเน้นในการฝึกกลวิธีการเรียนรู้ ส่งผลให้ผู้เรียนส่วนมากขาดแนวทางในการเรียนรู้ ไม่ได้รับการฝึกกระบวนการคิด ในขณะที่ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ทำให้ผู้เรียนเกิดความล้มเหลวในการสื่อสารได้ เช่นเดียวกับวิชัย ดีพร้อม (2538) พบสาเหตุของปัญหาคือผู้สอนเอาจริงเอาจังเคร่งครัดกับผู้เรียนจนเกินไป ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนเครียดไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ ครูใช้ภาษาไทยในชั้นเรียนเพื่ออธิบายหรือบรรยายการสอน ทำให้ผู้เรียนขาดการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนที่ผ่านมา ส่งผลให้ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้ขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Educational Test หรือ O-NET) ปรากฏว่าคะแนนทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั่วประเทศ ในปีการศึกษา 2555 และ 2556 มี

คะแนนเฉลี่ยเพียง 22.13 คะแนนและคะแนน 25.35 คะแนน ตามลำดับ จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2555, 2556) เช่นเดียวกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเชียงดาววิทยาคม ที่มีคะแนนเฉลี่ยเพียง 19.83 คะแนน เพราะพบกลุ่มชาติพันธุ์จำนวน 9 กลุ่ม ได้แก่ ไทยใหญ่ ม้ง คะฉิ่น กะเหรี่ยง ลัวะ จีนฮ่อ อีเก้อ มูเซอและลีซอ ด้วยนักเรียนกลุ่มดังกล่าวเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ ดังนั้นการเรียนภาษาอังกฤษจึงจัดได้ว่าเป็นการเรียนรู้อาษาที่สาม นอกเหนือไปจากภาษาแม่ของตนเอง และภาษาไทยซึ่งจัดให้เป็นภาษาราชการในประเทศไทย ซึ่งนำไปสู่อุปสรรคในการเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ ดี ถึงแม้ว่านักเรียนจะมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษในระดับดีก็ตาม

จากปัญหาการเรียนรู้อาษาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายข้างต้น การวิจัยในครั้งนี้ จึงมุ่งพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษโดยเฉพาะทักษะการฟัง-พูด ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเชียงดาววิทยาคม ในอำเภอเชียงดาว เนื่องจากบริเวณดังกล่าวมีกลุ่มชาติพันธุ์อาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก ทำให้มีความหลากหลายของวัฒนธรรมรวมตัวกันอยู่ในบริเวณกว้าง ก่อให้เกิดอัตลักษณ์ที่แตกต่างซึ่งเป็นจุดที่นักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมให้ความสนใจเป็นอย่างมาก นอกจากนั้นพื้นที่ดังกล่าวยังเป็นพื้นที่ที่มีความทุรกันดาร ดังนั้นจึงเป็นแหล่งที่ตั้งของศูนย์พัฒนาโครงการหลวงหลายๆ โครงการ อันได้แก่ โครงการหลวงหนองเขียว โครงการหลวงห้วยลึก และโครงการหลวงแก๋นอย ซึ่งโครงการเหล่านี้มีเป้าหมายในการช่วยเหลือราษฎรชาวไทยภูเขาในท้องถิ่นทุรกันดารและยากจน พัฒนาคุณภาพชีวิตของชาวเขาเหล่านี้ มีการบุกเบิกพัฒนาพื้นที่และจัดสรรที่ดินทำกินให้แก่ราษฎร เพื่อทำการเกษตรอย่างถูกต้องเหมาะสม อีกทั้งยังเป็นที่ตั้งของโครงการพระราชดำริของสมเด็จพระราชินีนาถให้ตั้งเป็นหมู่บ้านชนเผ่า เช่น หมู่บ้านชาวเขาเผ่าลีซอ หมู่บ้านชาวเขาเผ่ากะฉิ่น หมู่บ้านชาวเขาเผ่ามูเซอ ส่งเสริมให้มีการทอผ้า ทำหัตถกรรม ทำฟาร์มเป็ดอีเหลียง งานหัตถกรรมเครื่องเงิน ส่งเสริมการปลูกพืชผักและแปลงเกษตร

ดังนั้นการวิจัยในครั้งนี้จึงมุ่งพัฒนาคนด้านการศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางการแก้ไข ปัญหาภายใต้ยุทธศาสตร์การปฏิรูปการศึกษาทศวรรษที่ 2 พ.ศ.2552 – 2561 ที่มุ่งพัฒนาและปรับเปลี่ยน กระบวนทัศน์ของการทำงานใหม่ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การปฏิรูปผู้เรียนยุคใหม่ การปฏิรูปครูยุคใหม่ การปฏิรูปโรงเรียนและแหล่งเรียนรู้ยุคใหม่ และการปฏิรูประบบบริหารจัดการยุคใหม่ ให้เกิดความเหมาะสม กับบริบททางสังคมรอบด้าน โดยมุ่งปฏิรูปนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนเชียงดาว วิทยาคม ทางด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยเฉพาะการฟังและการพูด เพื่อตอบสนองความต้องการของชุมชนที่ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวใน หมู่บ้านชาวเขากลุ่มต่างๆ โดยนักท่องเที่ยวมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเยี่ยมชมวิถีชีวิตตลอดจนความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมประเพณีของคนในหมู่บ้านหรือชุมชนนั้นๆ และการปฏิรูปโรงเรียนและแหล่งเรียนรู้ยุคใหม่

โดยการพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษโดยการบูรณาการภาษาและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นแนวการสอนของ Robinson และ Good เป็นการเรียนรู้เนื้อหาวิชาและเรียนรู้รูปแบบโครงสร้างทางภาษา คำศัพท์และกลวิธีต่างๆ ที่ใช้ในการอ่านไปพร้อมๆ กัน อันจะเป็นการส่งเสริมความสามารถทางภาษาพร้อมกับที่นักศึกษาได้เรียนรู้เนื้อหาวิชาไปในขณะเดียวกัน

แนวการสอนนี้พัฒนามาจากแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนบูรณาการของ Dewey (1993) ภายใต้ปรัชญาความเชื่อที่ว่า การศึกษาจะต้องพัฒนาผู้เรียนในลักษณะเปิดเสรีทั้งตัวมิใช่พัฒนาแต่เพียงเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น นอกจากนี้ Halliday และ Hasan (1985, หน้า 72) ยังกล่าวเสริมว่าภาษานั้นเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร และการเรียนรู้ภาษานั้นคือการผสมผสานการเรียนรู้ทั้งตัวภาษาและเนื้อหาวิชาไปในเวลาเดียวกัน ซึ่งจะเป็นการพัฒนาการเรียนภาษา การเรียนรู้เนื้อหาวิชา และพัฒนาทักษะการเรียนไปพร้อมๆ กัน ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ Dewey (อ้างใน Hyman, 1973, หน้า 27) ที่ว่าการเสริมสร้างการเรียนภาษาที่ถูกต้องนั้น ควรส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สิ่งอื่นๆ ควบคู่กันจะช่วยให้ผู้เรียนเห็นถึงคุณค่าของภาษาและใช้ประโยชน์ที่ได้จากภาษาที่เรียน ซึ่งเป็นการส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาด้วย ซึ่งนักวิจัยหลายท่านได้นำแนวการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย (Gass and Madden, 1985; Rydell (1987); Terrell, 1981; Wong Fillmore, 1982; เจษฎาภรณ์ แสนชัย (2549); ภาวิณี เตียนธนา (2550); วรณอุบล อภิชัย (2544); อุษณีย์ โพธิ์ยิ้ม (2549); อำนวย สมบัติยานุชิต (2552)) เพื่อให้นักศึกษาพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษพร้อมกับการพัฒนาความรู้เชิงวิชาการไปด้วย ผลการวิจัยของ Rydell (1987) พบว่านักศึกษาในกลุ่มทดลองที่สอนโดยแนวการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาสามารถทำคะแนนสอบวัดความสามารถในการอ่านและการใช้ทักษะภาษาอังกฤษได้ดีกว่านักศึกษาในกลุ่มควบคุม เช่นเดียวกับ อุษณีย์ โพธิ์ยิ้ม (2549) ได้ทดลองใช้วิธีการสอนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาการท่องเที่ยวสำหรับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา พบว่านักเรียนได้รับความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่สอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ และได้จากคะแนนการทำแบบทดสอบวัดความรู้เนื้อหาที่ผ่านเกณฑ์คะแนนร้อยละ 60 ที่กำหนดทุกคนและความสามารถในการพูดและการเขียนของนักศึกษาผ่านเกณฑ์คะแนนร้อยละ 50 ที่กำหนดทุกคนเช่นกัน

แนวการสอนแบบบูรณาการภาษาและเนื้อหาวิชาได้รับการพัฒนาขึ้นในหลากหลายรูปแบบได้แก่ การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อประสานเนื้อหาวิชาต่างๆ ในหลักสูตรเข้าด้วยกัน (Language Across the Curriculum) การใช้ภาษาอังกฤษในการสอนเนื้อหาวิชาทั้งหมดที่มีอยู่ในหลักสูตร (Immersion Program) และการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา (Content-Based Instruction) ซึ่งเป็นการสอนภาษาโดยประสานเนื้อหาเข้ากับวัตถุประสงค์ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยให้

นักศึกษาฝึกใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการศึกษาเนื้อหาพร้อมกับการพัฒนาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ซึ่งแนวการสอนแบบนี้นักศึกษาจำเป็นต้องรู้จักใช้กลวิธีการเรียนรู้ที่จำเป็นต่อการทำความเข้าใจสาระของเนื้อหาวิชา และสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อแสวงหาความรู้ทางวิชาการเพิ่มเติม ตลอดจนสามารถนำความรู้ความสามารถที่ได้จากการเรียนแบบนี้ไปใช้ในสถานการณ์จริงในอนาคต กิจกรรมการเรียนการสอนในแนวนี้จะกระตุ้นให้นักศึกษาคิดและเกิดการเรียนรู้โดยผ่านการใช้สื่อภาษาที่กำหนด ซึ่งนักศึกษาจะได้ฝึกทั้งทักษะทางภาษา (Language Skills) และทักษะการเรียนรู้ (Study Skills) ไปพร้อมๆ กัน นอกจากนี้ยังเน้นหลักสำคัญที่ว่า นักศึกษาจะสามารถเรียนรู้ภาษาได้ดีถ้ามีโอกาสใช้ภาษาในสถานการณ์เหมือนจริง และนักศึกษาจะใช้ภาษามากขึ้นถ้ามีความสนใจในเนื้อหาที่เรียน ดังนั้น ผู้สอนจึงต้องนำเนื้อหาที่เป็นจริงและสถานการณ์การเรียนรู้ที่สมจริงมาให้นักศึกษาได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อทำความเข้าใจสาระของเนื้อหา โดยนักศึกษาสามารถใช้พื้นความรู้เดิมของตนในภาษาแม่มาโยงกับเนื้อหาของวิชาในภาษาอังกฤษ และที่สำคัญที่สุด คือแนวการสอนนี้ฝึกให้ผู้เรียนใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติมได้

Crandall (1994) ได้แบ่งรูปแบบของแนวการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาออกเป็น 3 รูปแบบได้แก่

1. การสอนภาษาอังกฤษผ่านทางเนื้อหาหรือหัวข้อเรื่อง (Theme-Based Instruction) ซึ่งผู้สอนสร้างบทเรียนขึ้นโดยยึดหลักสูตรของโรงเรียนและความต้องการ รวมทั้งความสนใจของนักศึกษาเป็นหลัก ลักษณะสำคัญของรูปแบบการสอนนี้คือ การใช้เนื้อหาที่นักศึกษาสนใจเป็นศูนย์กลางของการเรียน ซึ่งผู้สอนจะสร้างหรือปรับตำราและสื่อการสอนต่างๆ เพื่อบูรณาการกับการสอนทักษะทางภาษาทั้ง 4 ส่วน กิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนนั้น ต้องมีความหลากหลายและจัดให้สอดคล้องกับเนื้อหาหรือหัวข้อเรื่องที่เรียน

2. การสอนโดยการเชื่อมโยงกระบวนการวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจเข้ากับเนื้อหาวิชาอื่นๆ (Adjunct Language Instruction) ซึ่งผู้เรียนในชั้นเรียนแบบนี้จะเป็นทั้งผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาและผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ การเรียนรูปแบบนี้จะใช้เนื้อหาวิชาร่วมกัน แต่จุดเน้นของการสอนจะแตกต่างกัน กล่าวคือ ผู้สอนภาษาอังกฤษจะเน้นแต่ทักษะทางภาษา เช่น ทักษะการอ่านเชิงวิชาการ ในขณะที่ผู้สอนเนื้อหาจะมุ่งสอนความคิดรวบยอดทางวิชาการเท่านั้น การสอนแบบนี้ต้องใช้ความร่วมมือระหว่างผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้สอนเนื้อหา โดยปกติแล้วผู้เรียนที่เรียนในห้องเรียนนี้จะเป็นผู้เรียนภาษาที่สองที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษมากเพียงพอที่จะสามารถเรียนเนื้อหาพร้อมกับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาได้

3. การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนเนื้อหาวิชา (Sheltered English Instruction) เป็นการบูรณาการการสอนภาษาอังกฤษและการสอนเนื้อหาวิชา โดยให้การเรียนรู้ภาษาเปรียบเสมือนเครื่องมือในการรับความรู้และทักษะการเรียนรู้ต่างๆ ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงไม่ได้เป็นเพียงสื่อกลางในการสื่อสารเท่านั้น แต่ยังเป็นสื่อกลางของการเรียนรู้เนื้อหาต่างๆ ที่มีอยู่ในหลักสูตรอีกด้วย

จากทฤษฎีการเรียนรู้ดังกล่าวที่มีการบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาในการจัดการการท่องเที่ยวยั่งยืน ทำให้เกิดการพัฒนาศักยภาพในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มดังกล่าวในด้านการใช้ภาษา การเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรมและการใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ เน้นการฝึกความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยเฉพาะการฟังและการพูด อันเป็นผลพวงทำให้เกิดการสร้างงานและรายได้ให้กับนักเรียนในชุมชน รวมไปถึงการก่อให้เกิดกระบวนการสร้างเสริมประสบการณ์ด้านการท่องเที่ยวให้นักเรียนและสร้างกิจกรรมให้นักเรียนเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาเสียดสีในชุมชนอีกด้วย นอกจากนี้ยังช่วยกระตุ้นโครงสร้างความรู้เดิมหรือให้ความรู้พื้นฐานแก่นักเรียนเพื่อให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์ของตนกับความรู้ใหม่ได้ เพราะนักเรียนกลุ่มดังกล่าวเป็นผู้ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ ดังนั้นจะรู้จักทรัพยากรการท่องเที่ยวของท้องถิ่นตน ชนบทธรรมชาติ ประเพณี วิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นได้ดีกว่าคนนอกพื้นที่ มีความรู้ ความสามารถในการนำเสนอข้อมูลเชิงลึกในแต่ละบริบท โดยในการพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษผู้วิจัยจะปรับระดับภาษาหรือเสริมสื่อเพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับผู้เรียน ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นจะเน้นกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งสถานการณ์การเรียนการสอนที่เหมือนจริงและกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาให้ถูกต้องในสถานการณ์จริง นอกจากนี้ยังเสริมสร้างทักษะวิธีการคิดแก้ไขปัญหาสถานการณ์เฉพาะหน้า และเห็นคุณค่าประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษในเนื้อหาวิชานั้นๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่มีการบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายก่อนและหลังการเรียนโดยใช้บทเรียนที่มีการบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านพื้นที่และประชากร

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 และ 4/2 ของโรงเรียนเชียงดาววิทยาคม อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 41101) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 68 คน

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในอำเภอเชียงดาว โดยเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองประกอบด้วยบทเรียนจำนวน 8 บท ได้แก่ประวัติของอำเภอเชียงดาว แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเชียงดาว กลุ่มชาติพันธุ์ไทใหญ่ กลุ่มชาติพันธุ์ลีซอ กลุ่มชาติพันธุ์อีเก้อ กลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยง กลุ่มชาติพันธุ์มูเซอ กลุ่มชาติพันธุ์กะฉิ่น โดยเนื้อหามีความสอดคล้องกับหลักสูตรกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ขอบเขตด้านเวลา

การวิจัยในครั้งนี้ใช้เวลาในการสำรวจความต้องการและความสนใจของนักเรียนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตั้งแต่วันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2560 จนถึงวันที่ 25 มีนาคม พ.ศ. 2560 และใช้เวลาในการสร้างเครื่องมือการวิจัยจำนวน 5 เดือนเริ่มตั้งแต่เดือนเมษายน 2560 ถึงเดือนสิงหาคม 2560 หลังจากนั้นได้ทำการทดลองเครื่องมือวิจัย ตั้งแต่วันที่ 1 เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2560 จนถึงเดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561

ทฤษฎี สมมุติฐาน และกรอบแนวความคิดของโครงการวิจัย

สมมุติฐานของการวิจัย

1. บทเรียนภาษาอังกฤษที่มีการบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. ความสามารถทางการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายดีขึ้นหลังจากการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่มีการบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

กรอบแนวความคิด

การวิจัยครั้งนี้มุ่งที่จะพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่มีการบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และเปรียบเทียบความสามารถทางด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนที่มีการบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยเน้นการพัฒนาศักยภาพทางการฟังและพูดของนักเรียนให้สามารถสื่อสารและให้ข้อมูลการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อรองรับธุรกิจการท่องเที่ยวสากลที่เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วในประเทศไทย อีกทั้งยังสร้างเยาวชนในอำเภอเชียงดาวให้รู้จักทรัพยากรการท่องเที่ยวของท้องถิ่นตน มีทักษะในการนำเสนอแหล่งท่องเที่ยวและภูมิปัญญาของท้องถิ่นได้ สร้างความตระหนักในการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวของท้องถิ่น ก่อให้เกิดกระบวนการเสริมสร้างประสบการณ์ด้านการท่องเที่ยวให้แก่เยาวชน เกิดการสร้างงานให้กับเยาวชนและท้องถิ่น และสร้างกิจกรรมให้แก่เยาวชนเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาเสพยาเสพติดในชุมชน โดยใช้แนวการสอนแบบบูรณาการภาษาและเนื้อหาวิชา เป็นการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา (Content-Based Instruction) ซึ่งเป็นการสอนภาษาโดยประสานเนื้อหาเข้ากับวัตถุประสงค์ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยให้นักศึกษาฝึกใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการศึกษาเนื้อหาพร้อมกับการพัฒนาภาษาอังกฤษทางด้านการสื่อสาร ซึ่งแนวการสอนแบบนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องรู้จักใช้กลวิธีการเรียนรู้ที่จำเป็นต่อการทำความเข้าใจสาระของเนื้อหาวิชา และสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อแสวงหาความรู้ทางวิชาการเพิ่มเติม ตลอดจนสามารถนำความรู้ความสามารถที่ได้จากการเรียนแบบนี้ไปใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคต ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นกรอบแนวความคิดในการวิจัยได้ดังนี้

แผนภาพที่ 3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

นิยามศัพท์เฉพาะในการวิจัยครั้งนี้มีดังนี้

1. บทเรียนที่เน้นเนื้อหาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หมายถึงบทเรียนภาษาอังกฤษที่ผสมผสานเนื้อหาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในอำเภอเชียงดาวกับรูปแบบการสอนภาษาแบบซี บี โอ โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้วิจัยได้ออกแบบบทเรียนจำนวน 8 บทซึ่งเป็นเนื้อหาที่เป็นเรื่องใกล้ตัวนักเรียนและมีขั้นตอนการสอน คือ ขั้นเตรียมความพร้อม ขั้นนำเสนอ ขั้นฝึกปฏิบัติ และขั้นผลิต

2. ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง ทักษะในการฟังแล้วเข้าใจ สามารถระบุคำศัพท์และนำมาใช้ได้อย่างถูกต้องและสามารถระบุรายละเอียดจากการฟังได้ นอกจากนี้หลังจากการฟังแล้วยังสามารถแสดงความคิดเห็นเป็นของตนเองได้ด้วย ทักษะการฟังวัดได้จากคะแนนแบบทดสอบความสามารถทักษะการฟังที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการพูดโต้ตอบ การใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องและมีความหลากหลายและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ นอกจากนี้ยังต้องสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจ มีความคล่องแคล่วในการพูดและมีพยายามในการสื่อสาร ทักษะการพูดวัดได้จากคะแนนแบบทดสอบความสามารถทักษะการพูดที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

4. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเชียงดาววิทยาคม อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2/2560

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจใช้แนวการสอนแบบบูรณาการภาษาและเนื้อหาวิชาในการเรียนการสอน
2. เพื่อส่งเสริมความสามารถของนักเรียนในทักษะทางด้านเนื้อหาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวในเชิงวัฒนธรรมและความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
3. เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปปรับใช้ในการเรียนการสอนเนื้อหาวิชาอื่นๆ ต่อไป

